

Arrest

nr. 157 065 van 26 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. POOLS, die loco advocaat E. POOLS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 22 september 2010 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 15 september 2011 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt op 9 december 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 71 615.

1.2. De verzoekende partij dient, samen met haar echtgenote en hun minderjarig kind, voor wie verzoekende partij en haar echtgenote optreden in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers,

op 30 december 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 19 september 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 10 oktober 2014 wordt deze aanvraag onvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde). Op 9 januari 2015 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Het beroep tot nietigverklaring wordt op 4 november 2015 door de Raad verworpen bij arrest nr. 156 036.

1.4. Op 2 februari 2015 wordt de aanvraag vermeld in punt 1.2. onontvankelijk verklaard door de gemachtigde. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op 17 februari 2015. De motieven gaan als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.12.2013 werd ingediend door :

F., M. (...) (N° R.N. (...))

Geboren te B. (...) op (...)

+ echtgenote:

F., S. (...) (N° R.N. (...))

Geboren te P. (...) op (...)

+ minderjarig kind waarvan mijnheer en mevrouw de wettelijke vertegenwoordigers zijn:

F., S. (...) (N° R.N. (...))

Geboren op (...)

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

Het gezin wenst een verblijfsmachtiging aan te vragen en beweren dat dit niet via de gewone procédure kan. Betrokkenen roepen buitengewone omstandigheden in.

Verzoekers verwijzen naar de duur van hun asielpcedure, Volgens mijnheer en mevrouw duurde de asielpcedure onredelijk lang. Verzoekers verblijven reeds gedurende meerdere jaren op het Belgische grondgebied.

Verzoekers verwijzen naar de medische situatie van mevrouw als reden waarom de procedure niet vanuit het buitenland kan opgestart worden via de bevoegde Belgische consulaire of diplomatieke post. Er worden medische attesten toegevoegd aan de aanvraag. Mevrouw heeft last van hoge bloeddruk (18/10), kortademigheid en ernstige hartproblemen. Mevrouw legt een standaard medisch attest van dokter D. (...) voor waarin de medische problematiek geschetst wordt. Mevrouw zou permanent en levenslang opgevolgd moeten worden door een hartspecialist. Er is ook levenslang medicamenteuze behandeling noodzakelijk. De controle en behandeling zouden niet mogelijk zijn in Kosovo, in Kosovo zouden er onvoldoende gespecialiseerde medische diensten beschikbaar zijn om de controle en behandeling van de medische problematiek van mevrouw te verzekeren. De medische hulp zou onvoldoende gesubsidieerd worden waardoor gespecialiseerde hulp financieel niet of onvoldoende toegankelijk is.

Betrokkenen beweren geïntegreerd te zijn en over een uitstekende talenkennis te beschikken. Ze zijn werkbereid en wensen in eigen levensonderhoud te voorzien. Ze genieten geen financiële steun. Ze huren een appartement. Betrokkenen zouden ook sociaal zeer goed geïntegreerd zijn. Ze bouwden volgens hun verklaringen een grote vrienden- en kennissenkring op. Hun dochter is ingeschreven in de lagere school. Het meisje zou onmogelijk voldoende onderwijs kunnen genieten in Kosovo. Gezien de schoolcarrière van het kind in het gedrang dreigt te komen bij een eventuele terugkeer naar Kosovo, zou het Kinderrechtenverdrag worden geschonden. Een onderbreking van het onderwijs omwille van administratieve redenen is niet toegestaan.

Het gezin verwijst ook naar de sociale, economische en politieke situatie in Kosovo, Er worden stukken voorgelegd (huurcontract, schoolattesten).

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

De procedure via de bevoegde consulaire of diplomatieke post is van toepassing voor alle Kosovaarse staatsburgers. Voor hen kan geen uitzondering worden gemaakt.

Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn om de procedure op te starten.

Er wordt eerst verwezen naar de duur van de asielprocedure en de duur van verblijf, maar beiden kunnen niet ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid omdat niet aangetoond wordt dat het om die reden onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn geworden om de procedure op te starten via de bevoegde consulaire of diplomatieke post. De duur van de asielprocedure dient bovendien gerelativeerd te worden. In België hebben betrokkenen 2 asielprocedures opgestart. De eerste asielprocedure nam ongeveer 6 maanden in beslag. De tweede asielprocedure duurde ongeveer 1 jaar en 3 maanden. De tweede asielprocedure werd afgesloten op 13.12.2011. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 20.12.2011. Verzoekers verkozen hun verblijf in België verder te zetten. Integratie en duur van verblijf kunnen evenmin ingeroepen worden als buitengewone omstandigheden. Het verblijf van betrokkenen werd enkel toegestaan omwille van de asielprocedures die zij indienden en voor de duur van de ontvankelijke aanvraag 9ter die uiteindelijk ongegrond was. Betrokkenen wisten dat indien zij op die basis geen verblijfskaart verkregen, zij terug dienden te keren naar het land van herkomst of een land waar ze kunnen verblijven.

Dat verzoekers kennis zouden hebben van 1 van de 3 landstalen, dat zij werkwilbig zijn en in eigen levensonderhoud zullen voorzien, dat zij een appartement huren en dat ze een vrienden- en kennissenkring opbouwden, kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur (naar aanleiding van opgestarte procedures) tonen op zich niet aan dat betrokkenen de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zouden kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoord worden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Betrokkenen kunnen alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Verzoekers kunnen zich nog steeds laten bijstaan door hun advocaat.

Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing voor hun dochter niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn. Zoals ook de asielinstanties schreven, liggen culturele tradities dikwijls aan de basis van het niet naar school laten gaan van meisjes. Betrokkenen tonen niet aan dat zij deze culturele traditie niet zouden kunnen doorbreken. Mijnheer en mevrouw tonen niet aan dat het Kinderrechtenverdrag zou worden geschonden. Mijnheer en mevrouw hebben steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Het schoolgaan van hun kind nam plaats in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van de asielaanvraag (die reeds werd afgesloten op 13.12.2011) en de ontvankelijke aanvraag 9ter die uiteindelijk ongegrond was.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van mevrouw (met name: hoge bloeddruk, hartproblemen, kortademigheid) en de bewering dat de medische opvolging en medicamenteuze behandeling in Kosovo niet voorhanden zijn: de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Recentelijk werd de aanvraag 9ter ingediend op 19.09.2014 afgesloten met een negatieve beslissing (aanvraag ongegrond). De beslissing werd genomen op 09.01.2015.

De economie van Kosovo is één van de minst ontwikkelde in Europa. Toch kan dit element niet ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen verklaren niet waarom dit gegeven hen belemmert om zich tot de bevoegde Belgische consulaire of diplomatieke post te richten. Het aanvragen van een visum - lang verblijf, betekent mogelijks een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied. Verzoekers kunnen zich nog steeds laten bijstaan door hun advocaat.

Betrokkenen kunnen zich inschrijven voor het vrijwillige terugkeerprogramma.

Het vrijwillige terugkeerprogramma is bedoeld voor alle migranten: asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers en migranten zonder papieren. Uitgeprocedeerde asielzoekers kunnen rekenen op volledige begeleiding om hun vrijwillige terugkeer optimaal voor te bereiden, in dat geval bestaat de begeleiding uit een terugkeertraject op maat. Vrijwillige terugkeer is eerst en vooral een hulpprogramma: de reis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van bestemming en omvat bijstand en vervoerkosten. De terugkeer gebeurt in alle rust en discretie, Via dit programma kan de terugkeerder, afhankelijk van zijn statuut, ook steun krijgen bij de re-integratie in zijn land van herkomst. De terugkeerder kan de re-integratiesteun gebruiken om een zaak op te starten, een woning te huren of gedeeltelijk te renoveren, medische kosten te betalen enz. In de opvangcentra van Fedasil en het Rode Kruis zijn er terugkeerbegeleiders aanwezig, Ze ondersteunen ook de Lokale Opvang initiatieven (LOI's). Bovendien heeft Fedasil een permanent terugkeerloket opgericht speciaal bestemd voor personen zonder wettig verblijf. Daarnaast is een heel netwerk van organisaties - sociale diensten, ngo's, gemeenten, migrantenorganisaties -bevoegd om migranten over vrijwillige terugkeer te informeren en hen bij hun beslissing te begeleiden. Indien mijnheer en mevrouw meer informatie wensen over vrijwillige terugkeer, kunnen zij bellen naar het gratis nummer 0800 32 745 of zich elke werkdag tussen 9u30 en 16u aanbieden aan het terugkeerloket aan de Antwerpsesteenweg 57 in 1000 Brussel."

1.5. De gemachtigde neemt op 2 februari 2015 eveneens een beslissing tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) ten aanzien van verzoekende partij en haar echtgenote, die op het aan haar gerichte bevel eveneens vermeld staat als wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige dochter. De beroepen tot nietigverklaring tegen deze beslissingen worden op 26 november 2015 door de Raad verworpen bij arrest nr. 157 068.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. *In casu* stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat de verzoekende partij de overtreden rechtsregel weliswaar niet uitdrukkelijk specificeert, maar op basis van de uiteenzetting van het middel is het zonder meer duidelijk dat de verzoekende partij de schending aanhaalt van het proportionaliteitsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In het verzoekschrift wordt tevens de schending aangehaald van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en het Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

"Verzoeker bracht in zijn aanvraag verschillende elementen naar voor die buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van art. 9bis van de Wet van 15 december 1980.

De Raad van State heeft in verschillende arresten bepaald dat de "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in art. 9bis omstandigheden betreft die het uitzonderlijk moeilijk maken om naar het land van oorsprong terug te keren om daar de aanvraag tot verblijf te doen (RvS, Arrest n°129.228, 12/3/2004, R.D.E n°127,2004, p.68-70). De term "buitengewone omstandigheden" dient tegemoet te komen aan behartigenswaardige humanitaire situaties (RvS, Arrest n°99.392, 2/10/2001). De Raad van State geeft zelfs toe dat de term is versoepeld in het voordeel van de verzoekende vreemdelingen (RvS, Arrest n°103.146, 04/02/02, R.D.E n°117, 2002, p.130).

De regels van behoorlijk bestuur bepalen dan ook dat het principe van de proportionaliteit dient te worden toegepast bij de beoordeling van de bijzondere omstandigheden waarbij het doel van de Wet en de gevolgen voor de verzoeker tegen elkaar worden afgewogen (RvS, Arrest n°58.869, 01/04/96)

In casu brengt verzoeker verschillende buitengewone omstandigheden aan.

In hoofdorde maakt de situatie van de minderjarige dochter van verzoeker, F. S. (...), geboren op 2 augustus 2000, een buitengewone omstandigheid uit in de zin van art.9bis van de Wet van 15 december 1980. De dochter van verzoeker verblijft, samen met haar vader en moeder, reeds sinds 2010 in België. Zij ging jaren naar de lagere school "(...)" in Genk en is ondertussen ingeschreven en schoolgaande in een middelbare school in Genk. Indien verzoeker en zijn gezin terug zouden moeten keren naar het land van herkomst zou dit het verlies van minstens één schooljaar betekenen. Indien men permanent moet

terugkeren zal S. (...) niet langer naar school kunnen gaan. Zoals de beslissing zelf aangeeft is er een culturele traditie in Kosovo die er toe leidt dat meisjes niet naar school kunnen gaan. Dergelijke culturele traditie en druk kan niet zomaar naast zich neer worden gelegd door verzoeker. Het is ook meer dan onredelijk om dit zonder meer te verwachten. De enkele vermelding dat verzoeker niet aantoont dat men de traditie niet kan doorbreken faalt naar feit en recht. Ook de argumentatie dat verzoeker wist dat de scholing van S. (...) slechts tijdelijk was in afwachting van de verschillende procedures faalt. Verzoeker hoopte dat de procedures tot een positief resultaat zouden komen. Hij wist niet dat elke procedure, geheel ten onrecht, telkens weer met een negatieve beslissing zouden eindigen. Op dit ogenblik loopt er nog een procedure 9ter gebaseerd op de cardiale problemen van verzoeker. Er is met andere woorden wel degelijk een schending van het kinderrechtenverdrag indien verzoeker en zijn familie gedwongen zouden worden om terug te keren naar Kosovo.

Verzoeker heeft ook verschillende familieleden en vrienden hier in België. Verzoeker verwijst naar art.8 EVRM en zijn recht op een privé, familie en gezinsleven. Indien verzoeker, na al die jaren, geen geldig verblijf krijgt in België wordt dit recht geschonden.

Verzoeker wijst daarbij ook naar de lange periode van verblijf in België. Verzoeker verblijft sinds juli 2010 in België. Hij heeft reeds verschillende procedures opgestart waardoor zijn verblijf telkens weer werd verlengd. Er werden twee asielprocedures opgestart die samen bijna 2 jaar duurde. Verder werden er 2 procedures opgestart betreffende medische regularisatie conform art. 9ter, één voor verzoeker en één voor de echtgenote van verzoeker. In de procedure van verzoeker werd onlangs beroep aangetekend. Verzoeker is dus steeds in België verbleven met het oog op een positieve beslissing. Hij heeft hier ondertussen een leven opgebouwd. Hem nu terugsturen zou zeker een inbreuk maken op art. 8 EVRM.

Zoals eerder ook reeds gesteld is er een procedure hangende aangaande een aanvraag tot medisch verblijf gebaseerd op art.9 ter. (ref DVZ: 6463684, beslissing d.d. 06.01.15) (stuk 6) 6

De medische situatie van verzoeker, namelijk zijn hartproblemen, maken een reis naar Kosovo onmogelijk. Verzoeker kan aldus onmogelijk terugkeren naar Kosovo om daar een aanvraag tot verblijf in te dienen. Hij dient permanent opgevolgd te worden door zijn specialist en dient om de 2 maanden op controle te gaan. Medische elementen kunnen zeker een buitengewone omstandigheid uitmaken. Indien er een gelijktijdige aanvraag 9ter is kan men niet eenvoudigweg verwijzen naar de beslissing 9ter om de medische problematiek als buitengewone omstandigheid af te wijzen (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 17 februari 2010, 38.847, en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 29 april 2010, nr. 42.699).

Verzoeker verwijst ook naar de instructie van 19 juli 2009. Ondanks het feit dat deze instructie werd vernietigd, wordt de inhoudt nog steeds als een niet bindende richtlijn gebruikt. Bij het nemen van de beslissingen heeft het bestuur een discretionaire bevoegdheid waarbij zij, zoals eerder bepaald, het principe van de proportionaliteit dienen toe te passen.

Bovenstaande redenen dienen dan ook zeker in aanmerking te komen voor buitengewone omstandigheden zoals bepaald in art. 9bis van de Wet van 15 december 1980."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tevens steunt.

3.3. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst, rust dan ook op de aanvrager zelf.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.4. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar de instructie van 19 juli 2009. Ondanks het feit dat deze instructie werd vernietigd, wordt de inhoud nog steeds als een niet bindende richtlijn gebruikt.

De Raad wijst erop dat de "instructie" van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Door toedoen van het vernietigingsarrest van de Raad van State is de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verwijderd en wordt ze geacht nooit te hebben bestaan. In een later arrest van de Raad van State (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) werd daarna nogmaals uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "*integraal is vernietigd*" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*". De verzoekende partij kan zich bijgevolg hoe dan ook niet dienstig beroepen op deze instructie in haar betoog.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat het gegeven dat de bovenvermelde instructie vernietigd werd door de Raad van State, niet belet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij van plan is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen. Een dergelijke gedragslijn mag volgens de Raad van State evenwel niet het karakter aannemen van een strakke en absoluut bindende regel en mag geenszins verward worden met door verzoekende partij positief

afdwingbare rechten. Deze (aangekondigde) gedragslijn kan evenmin het onderzoek van de ontvankelijkheid en dus van de buitengewone omstandigheden overbodig maken.

3.5. Verzoekende partij heeft in haar aanvraag om verblijfsmachtiging, vermeld in punt 1.2., aangehaald dat haar dochter in Kosovo onmogelijk voldoende onderwijs kan worden gegarandeerd en dat van haar niet kan worden verwacht dat zij aantoonde dat haar dochter in haar land van herkomst geen onderwijs zal kunnen krijgen. De sociale, economische en politieke situatie in Kosovo is volgens verzoekende partij voldoende om aan te nemen dat het onderwijs zal worden stopgezet indien zij terugkeren. Een onderbreking van het onderwijs van haar dochter – waarmee verzoekende partij verwijst naar het feit dat haar dochter, zolang zij in Kosovo verblijft, geen onderwijs zal kunnen genieten – omwille van administratieve redenen is niet toegestaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde met dit element rekening heeft gehouden en hieromtrent als volgt heeft gemotiveerd: *“Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing voor hun dochter niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn. Zoals ook de asielinstanties schreven, liggen culturele tradities dikwijls aan de basis van het niet naar school laten gaan van meisjes. Betrokkenen tonen niet aan dat zij deze culturele traditie niet zouden kunnen doorbreken. Mijnheer en mevrouw tonen niet aan dat het Kinderrechtenverdrag zou worden geschonden. Mijnheer en mevrouw hebben steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Het schoolgaan van hun kind nam plaats in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van de asielaanvraag (die reeds werd afgesloten op 13.12.2011) en de ontvankelijke aanvraag 9ter die uiteindelijk ongegrond was.”*

In haar verzoekschrift verwijst verzoekende partij naar deze culturele traditie in Kosovo die er toe leidt dat meisjes er niet naar school kunnen gaan waarbij zij meent dat het onredelijk is van de gemachtigde om te verwachten dat zij een dergelijke culturele traditie zomaar zou kunnen doorbreken. De lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat de gemachtigde niet *“verwacht”* dat de verzoekende partij deze culturele traditie doorbreekt; de gemachtigde stelt enkel vast dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij deze culturele traditie niet zou kunnen doorbreken. Deze vaststelling vindt steun in de verblijfsaanvraag waaruit blijkt dat de verzoekende partij zich beperkte tot een algemene bewering waarbij zij verder meende dat van haar niet kan worden verwacht dat zij aantoonde dat haar dochter in haar land van herkomst geen onderwijs zal kunnen krijgen.

De Raad herinnert aan het gestelde in punt 3.3., met name dat de bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst bij de verzoekende partij rust. Daar verzoekende partij niet aantoonde dat zij *“deze culturele traditie niet zouden kunnen doorbreken”* en de scholing van haar dochter geen gespecialiseerd onderwijs, met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn, behoeft – wat niet wordt betwist, kon de gemachtigde dan ook op kennelijke redelijke wijze besluiten dat verzoekende partij niet aantoonde dat een scholing voor hun dochter niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij, noch in de verblijfsaanvraag noch in het verzoekschrift oncretiseert of toelicht waarom zij deze culturele traditie niet zou kunnen doorbreken. Zij beperkt zich tot een algemene stelling *“dat het onredelijk van de gemachtigde [is] om te verwachten dat zij een dergelijke culturele traditie zomaar zou kunnen doorbreken”*. Hierdoor beperkt verzoekende partij zich in wezen tot het uiten van kritiek op het motief in kwestie.

De gemachtigde stipt in zijn beslissing ook aan dat het schoolgaan van haar kind slechts plaats nam in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van de ingediende asielaanvraag, die reeds werd afgesloten op 13 december 2011 en de ontvankelijke aanvraag op grond van artikel 9ter, die uiteindelijk ongegrond werd verklaard. Dat de scholing van haar dochter slechts plaatsvond in precair verblijf, vindt steun in het administratief dossier en wordt ook niet betwist. Aangezien de verzoekende partij tijdens dit precair verblijf, met name tijdens de behandeling van haar asielaanvraag en de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter, in afwachting was van een beslissing, hetzij positief hetzij negatief, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om vast te stellen dat de opleiding van de dochter in België *“mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen”*. Verzoekende partij kan niet worden bijgetreden in haar betoog dat deze vaststelling *“faalt”*. De kritiek dat verzoekende partij nochtans hoopte dat de ingestelde procedures tot een *“positief resultaat”* zouden leiden en dat zij niet wist dat elke procedure telkens weer met een negatieve

beslissing zou eindigen, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde dat de scholing plaats had in precair verblijf en bijgevolg slechts een tijdelijke oplossing was. Middels de bemerking dat zij hoopte in België een verblijfsrecht van onbepaalde duur te verkrijgen, toont verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of op basis van een foute feitenvinding heeft gemotiveerd dat het schoolgaan van haar dochter slechts plaatsnam in afwachting van een definitieve beslissing omtrent de asielaanvraag en de aanvraag om medische regularisatie. Wat deze laatste procedure betreft, dient bovendien te worden opgemerkt dat het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 9 januari 2015 op 4 november 2015 door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 156 036, zoals werd aangegeven in punt 1.3.

Waar verzoekende partij aankaart dat haar minderjarige dochter schoolloopt in België en dat een terugkeer naar hun land van herkomst het verlies van minstens één schooljaar zou betekenen, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat verzoekende partij midden in het schooljaar het Belgische grondgebied dient te verlaten en dat de mogelijkheid bestaat om een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten kan worden aangevraagd om de dochter toe te laten het aangevatte schooljaar te beëindigen.

Met het argument dat in het geval zij permanent dienen terug te keren naar hun land van herkomst, haar dochter niet langer naar school kunnen gaan, loopt de verzoekende partij voor op de zaken. Heden wordt enkel vastgesteld dat de scholing van de dochter niet verantwoordt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend; enige uitspraak over de gegrondheid van de aanspraak op een verblijfsmachtiging, bv. omwille van studiedoelstellingen, wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet gedaan.

Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de terugkeer naar haar land van herkomst, om van daaruit een aanvraag om machtiging om verblijf in te dienen, een schending inhoudt van het Kinderrechtenverdrag.

3.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in de in punt 1.2. vermelde aanvraag gewag heeft gemaakt van ernstige hartproblemen, waarbij verwezen wordt naar de voorgelegde medische attesten. Uit de getuigschriften blijkt dat zij een medicamenteuze behandeling nodig heeft en dat zij permanent dient te worden opgevolgd door een hartspecialist, dat de voorziene duur van de behandeling levenslang is en dat deze controle en behandeling niet mogelijk zijn in Kosovo omdat er onvoldoende medische diensten beschikbaar zijn om de controle en behandeling van de medische problematiek van verzoekende partij te verzekeren. Bovendien is de medische hulp financieel onvoldoende gesubsidieerd, zodat gespecialiseerde hulp financieel niet of onvoldoende toegankelijk is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de in de aanvraag aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van verzoekende partij. Hij motiveert hieromtrent als volgt:

“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van mevrouw (met name: hoge bloeddruk, hartproblemen, kortademigheid) en de bewering dat de medische opvolging en medicamenteuze behandeling in Kosovo niet voorhanden zijn: de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Recentelijk werd de aanvraag 9ter ingediend op 19.09.2014 afgesloten met een negatieve beslissing (aanvraag ongegrond). De beslissing werd genomen op 09.01.2015.”

Verzoekende partij betoogt in het verzoekschrift dat zij hartproblemen heeft, hetgeen een reis naar Kosovo onmogelijk maakt. Hierdoor kan zij onmogelijk terugkeren naar Kosovo om van daaruit een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Zij stipt daarbij aan dat zij permanent dient te worden opgevolgd door haar specialist en dat zij om de twee maanden op controle dient te gaan. Verzoekende partij betoogt dat medische elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Indien er een gelijktijdige “aanvraag 9bis” is, kan men niet eenvoudigweg verwijzen naar de “beslissing 9ter” om de medische problematiek als buitengewone omstandigheid uit te sluiten. Hierbij wordt verwezen naar een arrest van de Raad. Verzoekende partij wijst er tevens op dat er “een procedure hangende is” aangaande haar aanvraag om medische regularisatie.

De Raad wijst op artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

(...)

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Uit deze bepaling volgt dat de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen buitengewone omstandigheden meer kunnen uitmaken. Hieruit volgt echter geenszins dat medische elementen nooit buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Dit werd overigens bevestigd door de Raad van State in het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. Een te stringent onderscheid tussen de procedures 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet op absolute wijze worden opgeworpen.

De vraag die zich aldus stelt, is of verzoekende partij de medische elementen die zij in haar aanvraag aanhaalde als buitengewone omstandigheid reeds had ingeroepen naar aanleiding van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarnaar de gemachtigde refereert. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij *in casu* dezelfde medische elementen heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid als diegene die werden voorgelegd bij haar aanvraag om medische regularisatie, met name haar hartproblematiek, de noodzakelijkheid van de levenslange medicamenteuze en gespecialiseerde behandeling van deze aandoening en het feit dat deze behandeling niet beschikbaar, noch toegankelijk is in Kosovo.

De gemachtigde wijst in de bestreden beslissing erop dat de aangehaalde medische elementen werden beoordeeld in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter die op 9 januari 2015 ongegrond werd verklaard. Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van verzoekende partij ongegrond verklaard werd onder verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 januari 2015. Uit dit medisch advies blijkt dat de noodzakelijk geachte zorg wel degelijk beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Kosovo. Zoals vermeld in punt 1.3., werd het beroep tot nietigverklaring tegen voormelde beslissing door de Raad verworpen op 4 november 2015 bij arrest nr. 156 036. De beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard blijft aldus gehandhaafd, alsook de concrete motieven ervan.

Nu de gemachtigde in zijn beslissing van 9 januari 2015, waartoe het medisch advies van de arts-attaché integraal deel uitmaakt, heeft vastgesteld dat de medische behandeling die zij behoeft, inderdaad noodzakelijk maar wel degelijk beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk noch onjuist voor dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de uitkomst in de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om te besluiten dat de ingeroepen medische elementen niet kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoekende partij wijst erop dat zij vrienden en familieleden heeft in België. Zij stelt dat zij sinds juli 2010 in België verblijft en dat zij hier al verschillende procedures heeft opgestart, waardoor haar verblijf telkens weer verlengd werd. Er werden twee asielprocedures opgestart die samen bijna twee jaar in beslag hebben genomen. Verzoekende partij heeft tevens “2 procedures opgestart” op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Haar beroep tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter ongegrond werd verklaard, is nog hangende bij de Raad. Verzoekende partij besluit dat zij dus steeds in België is verbleven met het oog op een positieve beslissing en dat zij hier ondertussen een leven heeft opgebouwd. Indien zij na al die jaren geen geldig verblijf krijgt, maakt dit een schending uit van artikel 8 EVRM.

3.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing een situatie van eerste toelating betreft en dat er volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in een dergelijk geval dient te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In casu wordt geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geen enkele melding maakte van een schending van haar gezins- of privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM als element van buitengewone omstandigheid. Verzoekende partij maakt in deze aanvraag – waarmee zij de gemachtigde uitnodigde om alle voor haar relevante gegevens in ogenschouw te nemen – geen gewag van het feit dat een terugkeer naar haar land van herkomst om van daaruit haar aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen een schending inhoudt van haar recht op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. De Raad is van oordeel dat het verzoekende partij toekwam deze elementen in haar aanvraag op te nemen zo zij ze dienstig achtte in het kader van het aanvoeren van buitengewone omstandigheden, *quod non in casu*. Nu uit de in punt 1.2. vermelde aanvraag blijkt dat de schending van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM niet werd aangehaald, kan de gemachtigde niet worden verweten geen rekening gehouden te hebben met dit element waarvan hij niet op de hoogte was op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf enkel heeft verwezen naar haar verblijf in België en de daaruit voortvloeiende integratie in de Belgische samenleving. Dienaangaande werd als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Er wordt eerst verwezen naar de duur van de asielprocedure en de duur van verblijf, maar beiden kunnen niet ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid omdat niet aangetoond wordt dat het om die reden onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn geworden om de procedure op te starten via de bevoegde consulaire of diplomatieke post. De duur van de asielprocedure dient bovendien gerelativeerd te worden. In België hebben betrokkenen 2 asielprocedures opgestart. De eerste asielprocedure nam ongeveer 6 maanden in beslag. De tweede asielprocedure duurde ongeveer 1 jaar en 3 maanden. De tweede asielprocedure werd afgesloten op 13.12.2011. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 20.12.2011. Verzoekers verkozen hun verblijf in België verder te zetten. Integratie en duur van verblijf kunnen evenmin ingeroepen worden als buitengewone omstandigheden. Het verblijf van betrokkenen werd enkel toegestaan omwille van de asielprocedures die zij indienden en voor de duur van de ontvankelijke aanvraag 9ter die uiteindelijk ongegrond was. Betrokkenen wisten dat indien zij op

die basis geen verblijfskaart verkregen, zij terug dienden te keren naar het land van herkomst of een land waar ze kunnen verblijven.

Dat verzoekers kennis zouden hebben van 1 van de 3 landstalen, dat zij werkwilbig zijn en in eigen levensonderhoud zullen voorzien, dat zij een appartement huren en dat ze een vrienden- en kennissenkring opbouwden, kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur (naar aanleiding van opgestarte procedures) tonen op zich niet aan dat betrokkenen de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zouden kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoord worden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend, Betrokkenen kunnen alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Verzoekers kunnen zich nog steeds laten bijstaan door hun advocaat.”

Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij in haar aanvraag geen melding heeft gemaakt van een schending van haar privéleven in de zin van artikel 8 EVRM bij een terugkeer naar haar land van herkomst, stelt de Raad – gelet op het voorgaande – vast dat de gemachtigde in zijn beslissing rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekende partij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft aangehaald, met name haar verblijf in België en de daaruit voortvloeiende integratie, en die zij in haar verzoekschrift kadert in haar privéleven in België. Hieruit blijkt een impliciete belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 EVRM. In het bijzonder werd nagegaan of het privéleven van de verzoekende partij, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Daarbij wordt benadrukt dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend. De Raad wijst er op dat buitengewone omstandigheden niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... De Raad van State stelde verder “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland kan aangevraagd worden*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

De beoordeling van de gemachtigde in de bestreden beslissing ligt dan ook in lijn met de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State. De verzoekende partij maakt met haar herhaling van de elementen uit de aanvraag niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen of dat in haar geval daar anders over moet worden gedacht. Tenslotte vermeldt de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen van integratie, hoewel niet weerhouden als buitengewone omstandigheden, kunnen worden voorgelegd aan de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij de concrete motieven betreffende haar privéleven in België, zoals uitgedrukt in de bestreden beslissing, niet op ernstige wijze weerlegt. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan waarom de in de aanvraag aangehaalde elementen, die deel uitmaken van haar privéleven in België, een buitengewone omstandigheid uitmaken die het voor haar onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit haar land van herkomst in te dienen. Enige onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid in de beoordeling van de gemachtigde omtrent de aangehaalde elementen die deel uitmaken van het privéleven in België wordt aldus niet aangetoond.

Voorts moet er op worden gewezen dat er *in casu* enkel een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. De bestreden onontvankelijkheidsbeslissing verantwoordt enkel waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend; enige uitspraak over de gegrondheid van de aanspraak op een verblijfsmachtiging wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet gedaan.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om een verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het land van herkomst.

In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door de gemachtigde ten gronde of het door verzoekende partij ingeroepen privéleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat ook in geen geval in de weg dat verzoekende partij de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont, samengevat, niet aan dat de gemachtigde de elementen, zoals aangehaald in de aanvraag, die deel uitmaken van haar privéleven, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij toont evenmin aan dat de bescherming van haar privéleven, zoals kenbaar aan de gemachtigde, onder artikel 8 EVRM werd miskend, nu blijkt dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden omtrent de aangehaalde elementen, die deel uitmaken van haar privéleven, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending van haar recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM met zich meebrengt, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat het verzoekschrift geen enkele toelichting bevat omtrent de personen met wie verzoekende partij precies een gezinsleven zou leiden. Evenmin wordt in het verzoekschrift uiteengezet hoe de terugkeer naar haar land van herkomst een schending zou uitmaken van dit gezinsleven. Voor zover verzoekende partij verwijst naar haar kerngezin, met name haar echtgenote en haar minderjarige dochter, wijst de Raad erop dat uit de gegevens van het administratief dossier – zie ook punt 1.5. – blijkt dat aan deze personen eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, zodat de eenheid van het gezin behouden blijft. De Raad ziet bijgevolg niet in, in welke mate de bestreden beslissing een schending inhoudt van haar recht op een gezinsleven zoals gewaarborgd in artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

3.9. Er kan worden besloten dat verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond die verhinderen dat verzoekende partij haar aanvraag om verblijfsmachtiging indient via de gewone procedure, vanuit het land van herkomst. De schending van de materiële motiveringsplicht is niet aannemelijk.

De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat hier niet het geval is.

Het middel is ongegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES